

[Villemoes.]

største Plads paa dette Omraade. Men saa bliver der en Skævhed. Jeg erindrer i øvrigt, at vi for nogle Aar siden i det daværende Udvalg havde en Opstilling fra det høje Ministerium om, hvordan man vilde kalkulere Udgifterne for Staten til disse Kontorer, og dér havde man medtaget de kalkulatoriske Udgifter for en Række Provinshavne. Jeg er, som nævnt, imod, at man i det hele taget gaar over til disse Statskontorer, og det gør ikke Sagen bedre, at Søfolk og Redere faktisk skal stilles anderledes i København end i Svendborg, Esbjerg og mange andre Byer, hvor man har Søfart, og hvor adskillige Skibe er hjemmehørende.

Jeg skal slutte mine Bemærkninger om denne Sag, som jeg har talt om saa ofte før i dette høje Ting, med at understrege, at Venstre er imod Loven, som vil koste Staten Penge, uden at den kan gavne nogen i fjerneste Maade. Jeg anbefaler ærede Medlemmer at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Hendriksen: I og for sig kunde jeg i Dag nøjes med at henvise til de Udtalelser, jeg har fremsat ved adskillige Lejligheder, naar denne Sag har været til Behandling i dette høje Ting eller i det andet høje Ting. Jeg vil dog gerne fremsætte nogle Udtalelser, dels fordi jeg sidste Gang nøjedes med at henvise til de Bemærkninger, jeg tidligere har fremsat, dels fordi det nu vel er sidste Gang, i hvert Fald i en Aarrække, at dette høje Ting stilles over for Forslag vedrørende Forhyring og Mønstring af Skibsmandskab. Jeg finder det derfor ligesom det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes) naturligt i store Træk at opridse de Grunde, der har medført, at mit Parti ikke er i Stand til at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Den første Grund — og jeg tør vel nok sige, at det er en Grund, der vejer tungt — er, at vi ikke kan se, at der er nogen saglig Begrundelse for Fremsættelsen af dette Lovforslag og følgelig heller ikke for Vedtagelsen af det. Den eneste Begrundelse for, at Lovforslaget i sin Tid blev fremsat, er en Begrundelse af usaglig Karakter, nemlig Ønsket fra den høje Regerings Side om at blive sat i Stand til at ratificere den internationale Konvention af 1920.

Som jeg ved tidligere Lejligheder har fremhævet og gerne i Dag vil understrege, vil mit Parti imidlertid ikke medvirke til at gennemføre Lovbestemmelser, der er upaa-krævede her i Landet og udelukkende har til Formaal at sætte Regeringen i Stand til at ratificere Konventioner, som i og for sig slet ikke passer for os.

Hertil kommer, at Ophøjelsen af dette Lovforslag til Lov vil medføre, at der indføres uensartede Forhold paa Forhyringsomraadet her i Landet. I København, hvor man i hvert Fald straks vil gennemføre Lovforslagets Bestemmelser, bliver Forhyringen vederlagsfri, og det samme gælder naturligvis de Provinshavne, hvor man før eller senere vil gaa til ogsaa at gennemføre Statsforhyring. Men i alle andre Byer skal man betale Forhyringsafgift, som Tilfældet er den Dag i Dag overalt i Landet. Jeg finder, at det er en Urimelighed at gennemføre Foranstaltninger, der medfører denne uensartede Behandling af de forskellige Havnebyer i Danmark. Dette er ogsaa en meget vægtig og saglig Grund, der taler imod Gennemførelsen af Lovforslaget.

Hertil kommer endvidere, at der, saaledes som jeg Gang paa Gang har fremhævet, og som det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes) ligeledes fremhævede for et Øjeblik siden, ikke findes — i hvert Fald ikke over for Udvalget er forebragt — noget Eksempel paa Misbrug fra Rederes eller Skibsføreres Side. Det ærede 12te tingvalgte Medlem og jeg har skriftlig anmodet den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart om en Redegørelse for disse Spørgsmaal med Oplysning om, hvorvidt han havde konkrete Eksempler paa Misbrug. Den sidste Dag, Udvalget havde Møde, indløb en Skrivelse fra den højtærede Minister, men jeg kan af denne Skrivelse kun udlede, at man ikke har noget saadant Eksempel og følgelig heller ikke har nogen saglig Begrundelse for at gennemføre de Foranstaltninger, der her er Tale om.

Saaledes som Lovforslagets § 3 blev formet ved anden Behandling, gøres tilmed, som jeg allerede fremhævede i Gaar, Bestemmelsen om Frihed saavel for Reder og Skibsfører som for den hyresøgende i hvert Fald til en vis Grad illusorisk. Det fremgaar af § 3, at Skibsføreren frit skal kunne vælge sit Mandskab, og at Mandskabet frit skal